

Arrest

nr. 179 927 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 21 mei 1982. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine.

U werd geboren in Bagdad. Uw familie woonde respectievelijk in Sadr City en Abu Ghreib. In 2006 werd uw vader vermoord tijdens het sektarisch conflict. Uw familie verhuisde in hetzelfde jaar uit Abu Ghreib en ging in de Al Amin wijk wonen. U woonde hier samen met uw moeder, uw zes broers en uw twee zussen.

In 2007 begon u te werken bij het Iraakse leger als vrachtwagenchauffeur. U was gestationeerd op de basis van Taji. Op 15 juni 2015 kreeg u van uw overste, l., de opdracht om naar de Speicher Basis te

gaan. U vertrok dezelfde dag. De volgende dag, 16 juni 2015, vroeg A.T., een lid van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl Alhaqq (AAH), u om hen te helpen bij het uitvoeren van een opdracht. U reed samen met vier leden van AAH naar een dorp dat op 20 minuten van kamp Speicher lag. De inwoners van dit dorp waren gevlucht als gevolg van de strijd tegen de Islamitische Staat (IS). U moest de milities helpen bij het plunderen van de verlaten huizen en werd door A.T. gevraagd een auto in uw vrachtwagen te vervoeren. U weigerde dit waarop A.T. u met een pistool tegen uw hoofd verplichtte om zijn opdracht uit te voeren.

Op 17 juni 2016 keerde u terug naar uw basis in Taji en sprak u met uw overste I. over dit voorval. Uw overste vertelde u slechts dat u de opdracht had uitgevoerd die u gekregen had en dat jullie deze mensen niet konden uitdagen. Vervolgens ging u langs bij de inlichtingendienst, waarop u dit voorval vermeldde en de gegevens van A.T. en A.Z. gaf. De chef van de inlichtingendienst reageerde positief en zei dat hij de nodige maatregelen ging nemen en de fout zou recht zetten.

Ongeveer 6 of 7 dagen later kreeg u van uw overste opnieuw de opdracht om naar de Speicher basis te gaan. U weigerde aanvankelijk, maar uw overste verklaarde u dat dit een militair bevel was dat u niet zonder gevolgen kon weigeren. Hierop stemde u toe en bracht u alles in orde om de volgende dag te kunnen vertrekken.

Dezelfde avond werd u gebeld door uw vriend H. die op de Speicher basis werkte. Hij vertelde u dat hij had gehoord dat de militieleden van plan waren u te executeren. Dit zouden ze doen aangezien ze op de hoogte waren van het feit dat u over hen had geklaagd. De volgende ochtend om 5.30u vertrok u rechtstreeks naar uw vriend, L., die in Karbala woonde. U verbleef ongeveer 55 of 56 dagen bij hem. Op 22 augustus 2015 verliet u Irak vanuit de luchthaven van Najaf. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute reisde u naar Europa. U bereikte België op 6 september 2015.

Op 16 maart 2016 kwamen de militieleden van AAH langs bij het huis van uw familie in Bagdad. Zij waren op zoek naar u. Uw broer A. was degene die hen te woord stond, maar hij kreeg een woordenwisseling met hen. Drie uur na deze confrontatie verliet A. het huis en reed hij met de wagen richting de Amel wijk. Deze militieleden achtervolgden hem en begonnen hem te beschieten. A. verloor de controle over de wagen en stierf.

Vervolgens verliet uw familie de woning in Bagdad en ging in de stad Al Qud in de provincie Waset in Zuid-Irak wonen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, een badge en drie foto's in verband met uw werk bij het leger, de identiteitskaart van uw broer, de overlijdensakte van uw broer, de overlijdensakte van uw vader en de martelaarskaart van uw vader.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak geïnterviewd zal worden door leden van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl Alhaqq (AAH) omdat u hun gedrag bij de inlichtingendienst van het leger beklaagd hebt. De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Om te beginnen legde u verschillende tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af doorheen het vertellen van uw relaas. Zo legde u inconsistente verklaringen af omtrent de periode tussen de twee opdrachten. Zo verklaarde u tijdens het eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u twee weken na de eerste opdracht die u van AAH kreeg, werd gevraagd om nog een vrachtwagen te vervoeren (CGVS vragenlijst 3.5). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview op het CGVS bleek echter dat u zes tot zeven dagen na het uitvoeren van de eerste opdracht door uw overste werd gevraagd om weer naar Camp Speicher te gaan (CGVS p. 9). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd beweerde u dat er slechts een week tussen deze twee opdrachten zat en dat de tolk u waarschijnlijk verkeerdelijk had begrepen (CGVS p. 16). Deze verklaring volstaat niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten, geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de tolken die de asielzoeker bijstaan bij het afleggen van zijn verklaringen slechts vertalen wat er door de asielzoeker werd gezegd. Indien u niet vermeld had dat ze twee weken na uw terugkomst naar Bagdad nog een vrachtwagen hadden die u diende te vervoeren, zou dit ook niet zomaar door de tolk zijn vertaald. Gezien deze opdrachten het begin betekenden van uw problemen in Irak en de gebeurtenissen die volgden op de laatste opdracht die u kreeg de redenen vormden voor uw vertrek uit Irak kan dan ook van u verwacht worden dat u hierover meer consistente verklaringen zou afleggen. Daarenboven verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat u op 15 juni 2015 door de leider van AAH gedwongen werd om gestolen spullen te vervoeren (CGVS vragenlijst 3.5). Tijdens uw verklaringen op het CGVS verklaarde u echter dat u de opdracht tot het vervoeren van de gestolen spullen kreeg op 16 juni 2015, de tweede dag dat u op de basis van

Camp Speicher verbleef (CGVS p. 8, 11). Gezien u zodanig onder de indruk was van dit incident dat u zelfs besliste klacht in te dienen tegen de betrokken militieleden, kan dan ook van verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen omtrent het moment waarop dit incident plaats vond. Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenis die de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vlucht uit Irak. Uit de verklaringen die u aflegde op DVZ blijkt dat de militieleden u probeerden dood te schieten nadat u hen voor de tweede keer uw medewerking weigerde (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat de militieleden u op geen enkel moment hebben beschoten (CGVS p. 14). Bovendien blijkt uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u na enig aandringen toch toestemde om voor de tweede keer naar Camp Speicher te gaan en dat u zich reeds had voorbereid om de volgende dag te vertrekken (CGVS p. 9). U zou pas gevlucht zijn nadat uw vriend H. u telefonisch gewaarschuwd had dat de milities van plan waren u te vermoorden (CGVS p. 9). Voor u uw werk ontvluchtte, heeft u dus op geen enkele wijze uw medewerking voor een tweede keer geweigerd. De verklaringen die u tijdens het eerste interview op DVZ aflegde omtrent dit laatste voorval kunnen dan ook op geen enkele manier gerijmd worden met de verklaringen die u aflegde tijdens het tweede interview. Gezien deze laatste gebeurtenis de aanleiding was voor uw vlucht uit Bagdad en eveneens de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vlucht uit Irak, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Deze aaneenschakeling van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen omtrent de kernelementen uit uw relaas doen ten zeerste afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien lijkt uw houding tegenover uw collega's na het begin van uw beweerde problemen weinig aannemelijk. U beweerde dat er ongeveer 10 personen waren die als vrachtwagenchauffeur werkte en dat enkele van uw collega's ook op Camp Speicher, waar de militia AAH aanwezig is, als vrachtwagenchauffeur werkten. Initieel beweert u dat u de enige chauffeur bent die bevelen van AAH heeft gekregen. Later past u uw verklaringen aan en zegt u dat u niet weet of de andere collega's die naar Speicher werden gestuurd eveneens bevelen kregen van AAH (CGVS p. 13). Dit is echter zeer opmerkelijk. Indien u had geweten of uw collega's eveneens orders kregen van de militieleden van AAH had u immers bij hen kunnen polsen wat hun ervaringen waren bij het samenwerken met AAH, of zij tijdens deze samenwerking eveneens problemen hadden ervaren en hoe zij hiermee omgingen. Het feit dat u niet weet of uw collega's eveneens bevelen kregen van AAH doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart dat de sjiitische militia AAH een machtige militia is waarvan de leden zowel bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken als bij Defensie zit. U vermeldt dat zij degene waren die bevelen gaven aan het leger en het laatste woord hadden bij Binnenlandse Zaken en Defensie (CGVS p. 4). Het is om te beginnen markant dat u tegen zulke machtige militia een klacht durft in te dienen. Het is echter nog markanter dat u het risico loopt om tegen zulke machtige militia een klacht in te dienen en niet eens weet wat er met uw klacht gebeurd is (CGVS p. 15). U verklaart dat u niet hebt opgevolgd of er iets met uw klacht gedaan werd aangezien de officier die u geholpen had de chef was van de inlichtingendienst. Vanwege zijn rang kon u hem niet elk moment lastig vallen (CGVS p. 14). Het is echter weinig realistisch dat u niet de kans zou hebben om via een andere medewerker van de inlichtingendienst te informeren wat er met uw klacht gebeurd was. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u vermoedt dat uw klacht eigenlijk het begin van uw problemen betekende (CGVS p. 15). De milities zouden u vervolgen omdat zij het niet apprecieerden dat u over hen geklaagd had. Dit maakt het des te opmerkelijker dat u niet kunt zeggen hoe de inlichtingendienst uw klacht juist heeft behandeld. Het feit dat u het risico loopt om een klacht in te dienen tegen zo'n machtige militia, door wie u zelf met een pistool werd bedreigd (CGVS vragenlijst 3.5, CGVS p. 8), maar achteraf zelfs geen enkele moeite doet om op te volgen wat de inlichtingendienst met uw klacht heeft gedaan (CGVS p. 14) is ten zeerste merkwaardig.

De dood van uw broer linkte u aan de problemen die u met de milities gekend zou hebben. U verklaarde dat uw broer werd gedood door leden van AAH omwille van uw problemen met deze militia (CGVS p. 9, 16). Dit lijkt echter weinig aannemelijk omwille van het grote tijdsverloop tussen het moment waarop uw problemen met de milities begonnen, in juni 2015 en het moment waarop uw broer werd vermoord, in maart 2016. U verklaarde dat de militieleden u na uw opdracht op de Speicherbasis niet meer hebben gezocht. Zij zouden enkel zijn langs geweest bij u thuis op 16 maart 2016, de dag waarop uw broer gestorven is (CGVS p. 14). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat de leden van AAH, die volgens uw verklaringen behoorden tot de machtigste militia in uw wijk en controle hadden over bijna heel de buurt (CGVS p. 4), negen maanden zouden wachten vooraleer ze u thuis zouden komen opzoeken indien ze werkelijk op zoek waren naar u omwille van de klacht die u tegen hen had ingediend. Het lijkt evenmin weinig waarschijnlijk dat ze na deze lange periode stilte zo extreem zouden reageren en uw broer zouden doden louter en alleen om het feit dat u 9 maanden eerder bij de inlichtingendiensten over enkele van hun leden geklaagd zou hebben.

Wat betreft de moord op uw vader in 2006, dient te worden opgemerkt dat dit volgens uw verklaringen gebeurde in het kader van het sektarisch geweld van destijds. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u omwille van deze gebeurtenis, nu tien jaar geleden, momenteel een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een

situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Irakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers

die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart en de identiteitskaart van uw broer bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De badge en de drie foto's die u voorlegde in verband met uw werk bij het leger leveren geen informatie dat u omwille hiervan bedreigd zou zijn geweest. U legde eveneens een overlijdensakte van uw broer voor. Het overlijden van uw broer wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. U kan echter niet aannemelijk maken dat de dood van uw broer gerelateerd zou zijn aan de problemen die u in Irak gekend zou hebben. U legde eveneens een martelaarskaart en een overlijdensakte van uw vader voor. Het overlijden van uw vader wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. De dood van uw vader vond plaats in 2006 in de context van het algemeen sektarisch geweld. Bovendien dient opgemerkt te worden dat zijn overlijden geen aanleiding voor jullie vormde om Irak te verlaten en dat uw familie na zijn dood nog tot 2015 in Bagdad wonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat hij op een duidelijke, oprechte en spontane wijze heeft uitgelegd wat hem is overkomen. Volgens de door hem bekomen inlichtingen zijn de militieleden hem blijven zoeken na zijn vertrek. Hij stelt dat minstens dient te worden overwogen dat hij heeft gewerkt voor het Iraakse leger en dat zijn broer overleden is. De AAH-militie is volgens hem verantwoordelijk "voor de verplaatsing van meerdere personen en voor meerdere kidnappings en eveneens illegale arrestaties". Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op geen enkel moment de veiligheidssituatie in Bagdad heeft ingeschat. Hij stelt dat hij de redenen heeft uitgelegd die hem ertoe hebben gebracht om geen inlichtingen te vragen over de evolutie van zijn klacht. De vastgestelde

tegenstrijdigheden betreffen volgens hem niet voor de evaluatie van zijn vrees essentiële elementen. Hij wacht op nieuwe stukken die zijn vrees bewijzen. Hij meent dat verweerder zijn asielaanvraag niet met de nodige nauwkeurigheid heeft onderzocht. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 29 november samen met een aanvullende nota het document “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door leden van de sjiiitische militie Asaib Ahl al-Haq (hierna: AAH) nadat hij klacht tegen hen indiende wegens het bedreigen van hem tijdens zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur voor het Iraakse leger in kamp Speicher. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties werden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen betreffende kernelementen van zijn asielrelaas, (ii) zijn houding ten aanzien van zijn collega's, die mogelijks gelijkaardige problemen kunnen kennen, niet aannemelijk is, (iii) het evenmin aannemelijk is dat hij nooit heeft geïnformeerd naar het verdere verloop van de door hem ingediende klacht, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn broer negen maanden na de aanvang van verzoekers problemen plots door AAH zou worden vermoord naar aanleiding van de klacht van verzoeker, (v) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij omwille van de moord op zijn vader in het kader van het sektarisch geweld in 2006 heden een gegronde vrees voor vervolging zou kennen, en (vi) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen en herformuleren van enkele van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen wel degelijk kernelementen uit het door verzoeker aangevoerde asielrelaas, zoals het tijdsverloop tussen de twee aan hem gegeven opdrachten en het al dan niet beschoten worden door de leden van AAH. Verzoeker verduidelijkt in onderhavig verzoekschrift geenszins waarom dit volgens hem geen essentiële elementen zouden zijn ter beoordeling van asielrelaas, noch welke elementen volgens hem dan wél essentieel zouden zijn. Waar verzoeker opwerpt dat AAH verantwoordelijk is “*voor de verplaatsing van meerdere personen en voor meerdere kidnappings en eveneens illegale arrestaties*”, dient vastgesteld dat verzoeker nergens doorheen zijn asielrelaas heeft opgeworpen dat hij door AAH zou zijn gekidnapt of illegaal werd gearresteerd. Uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker er niet op een geloofwaardige wijze in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij enig probleem zou kennen met deze militie omwille van zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur voor het Iraakse leger. Waar verzoeker stelt dat hij heeft uitgelegd waarom hij geen inlichtingen kon vragen over de verdere evolutie van zijn klacht, dient opgemerkt dat indien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van bedreigingen naar aanleiding van een klacht die hij indiende, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij tracht zich terdege te informeren met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht. Het loutere feit dat hij de klacht indiende bij de chef van de inlichtingendienst en dat hij deze persoon niet elk moment kon lastigvallen, is geen afdoende verklaring voor verzoekers stilzitten hieromtrent.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (zie verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER